

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εν Έλλάδι... Δρ. ν. 3.—
'Εν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑ

Λεπτῶν 20
261—Γραφείον ὁδ. Ἐρμοῦ—264

Ο Ἀπόστολος ἔγραψε πρὸς τοὺς νέους διότι ὡς εἶπεν, «οὗτοι εἰσὶν ἰσχυροί.» Ἀλλὰ πότε ὁ νέος εἶναι ἰσχυρός; Εἴναι ἰσχυρὸς ὅταν κρατεῖται καὶ σαλεύεται ὡς κάλαμος ὑπὸ χαμερποῦς τινος δρέξεως; Εἴναι ἰσχυρὸς ὅταν μτστίζεται καὶ ἄγεται καὶ φέρεται ὑπὸ τῆς ἀκολασίας ὡς δοῦλος, καὶ ὡς δοῦλος ὑποκύπτει ἀναισχύντως καὶ ἀνευ ἀντιστάσεως; Εἴναι ἰσχυρὸς ὅπόταν ἀνάγωγος ἐμπαιγμὸς, ἢ ἀνόητον σκῶμμα δύναται νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ εὐγενοῦς σκοποῦ; Εἴναι ἰσχυρὸς ὅταν πνοὴ γυναικὸς δύναται νὰ καταρίψῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ ὑπόσχεσιν αὐτοῦ, καὶ νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ τοῦ λογισμοῦ αὐτοῦ; Εἴναι ἰσχυρὸς ὅταν ἥναι παραπολὺ δειλὸς ἵνα ἐμμείνῃ εἰς τὰς πεποιθήσεις του περὶ πίστεως καὶ ἀρετῆς εἰς τὸν Χριστόν; Ο Ἰωάννης δὲν ἔγραψεν εἰς τοιούτους.

Τὸ ποιοῦν τοὺς νέους ἰσχυρούς εἶναι τὸ ἥθικὸν θάρρος, ὑψηλὸν ἀκατάβλητον θάρρος. "Ἐν τῷ δημοσίῳ καὶ τῆς ἐργασίας βίᾳ ἡ ἴδιότης αὕτη καθίστηται τὸν νέον ἵκανον νὰ εἴπῃ ὅτι, ῥητῶς καὶ ὠρισμένως.

Ἐν ταῖς ἐσχάταις σιγμαῖς τοῦ πειρασμοῦ, ὡδέποτε, ὡς νέοι κάμπτεσθε. Ἀποφύγετε τὸ ἀπότομον, ἀλλὰ μὴ πτοηθῆτε ἐκ τῆς ἀποφάσεως σας. Μὴ ἀπατηθῆτε τοσοῦτον ἐκ τῆς γλυκύτητος τοῦ ποτοῦ ὥστε νὰ καταπίνετε δηλητήριον. Μὴ συρφωνήσητε πρὸς μωρίαν τοῦ συρμοῦ. Μὴ κινηθῆτε ἐξ ἐμπαιγμῶν, οὐδὲ ἀλωθῆτε ἐκ τῶν παρακλήσεων. Ἐστὲ πιστοὶ εἰς τὰς ὑψίστας περὶ τοῦ δικαίου ἴδεας σας, εἰς τὰς περὶ καθήκοντος ἐπόψεις τὰς ἐν τῇ Γραφῇ, καὶ εἰς τοὺς περὶ ἀγιοσύγης πόθους, οἵτινες ἔρχονται εἰς ὑ-

μᾶς ἐν στιγμαῖς ὑπερτάτης ἐξάρσεως. Μὴ διστάζητε νὰ ἔξεταζητε τὴν ἀλήθειαν ἀπλῶς καὶ ἐντίμως καὶ ὅταν εὔρητε αὐτὴν ἀκριβῆ διμολογήσατε τὸ ἐλευθέρως. Γνώτω ὁ φίλος καὶ ἐχθρὸς ὑμῶν ὅτι ἀγαπᾶτε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Σωτῆρα ὑμῶν τε καὶ ἐκείνων.

ΟΙ ΣΠΑΡΤΙΑΤΑΙ ΕΝ ΣΤΡΑΤΕΙΑ.

—

Τί τιμὴ 'ς τὸ παλληκάρι, θταν πρῶτο 'ς τὴν φωτιά,
Σκοτωθῆ γιὰ τὴν πατρίδα μὲ τὴν σπάθη 'στὰ δεξιά.
Πόσσον λυπηρὸν ν' ἀρινὴ τὴν πατρίδα τὴν γλυκιά,
Τὰ καλά του τὰ χωράφια καὶ νὰ ζῆ μὲ διακονία.
Μὲ γονιδὸν νὰ παραδέρνῃ, μὲ γυναικά ώμοφονία,
Μὲ γερόντισα μητέρα, καὶ μ' ἀνήλικα παιδιά.
Κ' ἀπ' τὴν στέρησι καὶ φτωχεία ὅπου πάγι, ὅπου σταθῆ,
Νὰ γνωρίζῃ δὲ εἰν' εἰς δλους ἡ ζωὴ του μισητή.
Νὰ 'ντροπιάζῃ τὴν γενιά του, νὰ 'ντροπιάζεται καὶ αὐτὸς,
Καὶ ποτὲ νὰ μὴ τοῦ λείπῃ ἀπ' τὰ χείλη δ στεναγμός.
Τέτοιον ἀνθρωπὸν καθένας ζωτανὸς καταφρονᾷ,
Μηδ' ἀρδοῦ στὸν τάφο πέσῃ τ' ὄνομά του μελετᾷ.
Εἰς τὴν μάχην δὲς χαθοῦμεν δλοι μ' ἄροβην καρδία,
Ο καθένας δὲς 'ποδάνη γιὰ πατρίδα γιὰ παιδιά.
Σ' τὴν φωτιὰ παλληκαράδες γένητ' δλοι ἔνα κορμί,
Σ' τὴν φωτιὰ μὴ 'ντροπιασθῆτε 'ς ἀν φυγάδες 'ς ἄν δειλοι.
Δεούτοκαρδον τὸ στῆθος καθένος σας δὲς φανῆ,
Τοὺς ἔχθρους σας πολεμοῦντες μὴ ψηφάστε τὴν ζωὴ.
Νὰ μὴ φύγητε καὶ ἀφήστε τὰ σεβάσματα γερασιά,
Πούχουν ἀχαριὰ τὰ χέρια καὶ τὰ γόνατα βαριά.
Ἐντροπή σας, ἐντροπή σας, ἀπὸ πίσω νὰ ἔναι διάδε,
Καὶ διάδυνατος δ γέρος νὰ πεθάνῃ μπροσθιδίς,
Πᾶχει κάτασπρα τὰ γένεια, κάτασπρη τὴν κεφαλή,
Κι' εἰς τὰ χώματα νὰ ἀφίνῃ τὴν ἀδουλωτὴν ψυχή.
Όλοι οἱ κίνδυνοι πολέμοι, δλοι πρέπουν εἰς τὸν γιδ,
Εἰς τὸ γιδ πολέμοι πρέπουν, ποῦ τὸ σῶμα ἔχ' ἀνθηρό.
Σεβάστες εἶναι οἱ τοὺς ἄνδρας 'ς ταῖς γυναικεῖς ποθητές,
Εῦμορφος καὶ ἀν πρωτεύει καὶ εἰς τὸν πόλεμο νεκρός.

Ἄς φιγθῆ μπροσθά 'ς τὸ γέρο κι' ἄπιστος ἀς στυλωθῆ
Καὶ τὰ δόντιά του ἀς σφίξῃ μέσο τὸ αἷμα ἀς κυλισθῆ.

[Τυρτ. Παραφρ. Τρικούπη.]

“Οτε πότε έν στρατεία οι σύμμαχοι τῶν Σπαρτιατῶν ἐμέμφοντο τὸν βασιλέα Ἀγησίλαον, δτὶ ἀγενί ἀνάγκης ἐφθείροντο ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἀνὰ πᾶν ἔτος πολλοὶ ὥφειλον νὰ ἀκολουθῶσιν ὅτε μὲν ἐνταῦθα, ὅτε δὲ ἔκει, μικρὸν ἀριθμὸν Σπαρτιατῶν, διέταξεν οὗτος, ὃς ε πάντες οἱ σύμμαχοι ἀναμίζ, οἱ δὲ Σπαρτιάται τούναυτίον κεχωρισμένοι νὰ καθίσωσιν. Ἐπειτα προσέταξε διὰ τοῦ κήρυκος κατὰ πρώτον νὰ ἀναστῶσιν οἱ κεραμεῖς καὶ μετὰ τούτους οἱ χαλκεῖς εἶτα κατὰ σειρὰν οἱ τέκτονες οἱ οἰκοδόμοι καὶ οὕτως ἔκαστος τῶν ἀλλων χειρονάκτων. Ἐπειδὴ δὲ οὕτω πάντες μὲν σχεδὸν οἱ σύμμαχοι ἀνέστησαν, οὐδεὶς δὲ τῶν Σπαρτιατῶν, τότε ὁ Ἀγησίλαος γελῶν εἶπεν: «βλέπετε, σύμμαχοι, δτὶ ἡμεῖς ἀποστέλλομεν πλείονας πολεμιστὰς, παρὰ ὑμεῖς.» Ο Σπαρτιάτης οὐδεμίαν ἔξησκει τέχνην, οὐδὲν βάναυσον ἔργον, ἀλλ’ ἡσαν μόνον μαχηταὶ καὶ ἐν τῇ τέχνῃ μόνον ταύτα ἦσαν ἀρισταὶ ἔξησκημένοι.

Σπαρτιατικός στρατός συγίστατο ἀπό τῶν μεσσηνικῶν πολέμων ἐξ πέντε στρατιωτικῶν σωμάτων. Τὸν πυρῆνα τοῦ στρατοῦ ἀπετέλουν αὐτοὶ οἱ Σπαρτιάται, ἃ παντες δύπλιται. Πρὸς τούτοις ἡσαν οἱ περίοικοι, οἵτινες ἄλλοι μὲν ὑπηρέτουν ὡς δύπλιται, ἄλλοι δὲ ὡς ψυλοί, καὶ οἱ Εἴλωτες χρησιμεύοντες ὡς σκευοφόροι καὶ συνάμα ὡς ψυλοί. Οὗτοι ἡκολούθουν τοὺς κυρίους των, φέροντες σκεύην, ἐνίστε ἐπτά πρὸς ἔνα Σπαρτιάτην ἀναλογούντες, καὶ συμπαρετάσσοντο αὐτοῖς ὡς δύπλοφόροι, ὀφείλοντες καὶ ἐν τῇ μάχῃ γὰ παρίστανται, ὅπως

ἀποκομίζωσι τοὺς πεσόντας καὶ τραυματίας. Ἐν μέρει ἔχρησίμουν ἐν τῇ μάχῃ εἰς τὰ νὰ πληρώσωι τὰ προ-ερχόμενα κανά, γά καταλαμβάνωσι τὰ ὀπίσθια τῶν μακρῶν στίχων καὶ νὰ ἐνισχύσωι τὴν πίεσιν. Ἐν μέ-ρει ἡγώχουν τὸν ἐγέρθον ἐκ τῶν ὅπισθεν καὶ ἀπὸ τῶν πλαγίων ὡς σφενδόνηται καὶ ἀκοντισταί. Ἐκτὸς τού-του μετεγειρίζοντο τοὺς Εἴλωτας πρὸς ὄχυρωσιν τοῦ στρατοπέδου, πρὸς μετακομιδὴν τῶν ἐπιτηδείων καὶ ἐπιτέλεσιν ἀλλων ἔργων, ἀτινα ἀγῆκον εἰς ιδιώτην. Ἐν τῇ ἐν Πλαταιαῖς μάχῃ ἦσαν 5000 Σπαρτιάται, 5000

περιοίκοι ὡς ὅπλιται, καὶ ἀλλοι τόσοι ὡς ψιλοί καὶ 35,000 Εἴλωτες. Πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας, περιοίκοις καὶ Εἴλωσι, προσθέτεο ἔτι οἱ μισθοφόροι καὶ πολλοὶ σύμμαχοι. Οἱ Σπαρτιᾶται ἐκτρατεύοντες διέβετον μικρὸν ἀριθμὸν στρατιωτῶν, ἀλλὰ κατ' ὄλγον τῇ προσελεύσει τῶν ἀλλων πελοποννησίων συμμάχων καθίσταντο ισχυρὸν σῶμα, καὶ παρεῖχον εἰς πάντα τὸν γρατὸν τὴν εὐτάθειαν καὶ τὸν ἔαυτῶν χαρακτῆρα.

Κατὰ τὸν Εενοφῶντα, ὅστις παρέχει ἡμῖν ἀκριβεστάτας καὶ ταφεῖς εἰδῆσταις περὶ τῶν στρατιωτικῶν τῶν Σπαρτιατῶν, ἡ μάχημος στρατιὰ διηρεύετο εἰς 6 μόρας, ὃν ἔκαστη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔξι ὄπλιτῶν συνίστατο ἐκ 4 λόχων, ὁ δὲ λόχος ἐκ δύω πεντηκοστῶν, ἡ δὲ πεντηκοστής ἐκ δύω ἑνωματιῶν. Ἀρχῆγος μιᾶς μόρας ἦτο ὁ πολέμαρχος, οὐ ύποδεέστεροι ἦσαν οἱ λοχαγοί, πεντηκοστῆρες καὶ ἑνωματάρχαι. Ἡ

πεντηκοστής συνίστατο ἐκ 50 ἀνδρῶν, ἡ ἐνωμοτία ἐξ 25, δ λόχος ἐξ 100 καὶ ἡ μόρα ἐξ 400. Σύμπας δ ἔριθμὸς τοῦ μαχέμου στρατοῦ συνεποσοῦτο εἰς 2400 ἄνδρας. Ἡ ἀριθμητικὴ αὕτη ἀναλογία ὑπῆρχεν εὐθὺς μετά τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, δτε καὶ δ Ἐενοφῶν ἐγράψεν. Πρὸς δὲ τούτοις δ Ἐενοφῶν ποιεῖται λόγον τερὶ μόρας μόνον ἐκ Σπαρτιατῶν συγκειμένης, ἥτις πανίως δὲ οὐδέποτε ἐστράτευεν. Ἐν πολέμῳ δὲ μόρα μισχύετο ἐτί διὰ περιοίκων ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ. χ. ἐπολέμησαν μόνον 70 Σπαρτιᾶται καὶ δμως διατιλεῖς. Κλεόμβροτος ἀδέλφης 4 μόρας. Ἡ δύναμις τῆς μόρας κατὰ διαφόρους ἐποχάς το διάφορος. Ὑπὸ τοῦ Εενοφῶντος αὐτοῦ λέγεται ἀπαξ δτι συνέκειτο ἐξ 600 ἀνδρῶν, κατ' ἄλλους δὲ συγγραφεῖς ἐκ 500, 700 καὶ 900 ἀνδρῶν. Παρὸ Θουκυδίδη δὲν γίνεται μενεία μόρας, δ δὲ λόχος κατ' αὐτὸν συνέκειτο ἐκ 512 ἀνδρῶν.

Εἰς ἐκάστην μόρχην παρετάσσετο καὶ ἐλι τις ἵπποι
οῦ ἔξ 100 ἀνδρῶν ἐν γένει δὲ τὸ Σπαρτιατικὸν ἵπ-
πικὸν ἦτο ἀτελές καὶ ὑπελείπετο πολὺ τοῦ ἵππικοῦ
ῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Ἐπὶ τῆς ἐν Δευκτροῖς μάχης
ιετήρουν τὸ ἵππικὸν ὡς ἐξῆς: Οἱ εὔποροι πολιταῖσαν
ποχρεωμένοι νὰ τρέφωσιν ἵππον διὰ τὴν στρατιωτικὴν
πηρεσίαν νὰ παρέχωσι τὴν ἀπαιτουμένην ἀποσκευήν.
ἄντοι δὲ δὲν ὑπήρχουν ὡς ἵππεις, ἀλλ' ἐξέλεγον τοὺς
οιούτους ἐκ τῶν ἀσθενεστάτων καὶ ἀνικάνων ὅπλι-
ῶν, καὶ ὅτε ἐπρεπε νὰ ἀρχίσῃ ἡ στρατεία, τότε ἵπ-
πευεν ὁ πρὸς τοῦτο ὠρισμένος καὶ ἐπορεύετο εἰς τὸν
ὅλεμον, χωρὶς πρότερον νὰ ἀσκηθῇ. Πιθανῶς οἱ ἵππεις
ἄντοι ἤσαν περίοικοι.

Παρὰ τῷ στρατῷ τῶν Σπαρτιατῶν συνεκροτεῖτο ἵ-
ιαιτέρον τι σῶμα ἐλαφροῦ πεζικοῦ οἱ Σκιρῆται, ἐκ τῆς
κιρίτιδος χώρας παρὰ τὰ ἀρκαδικά σύνορα. Ἡσαν
ἐ οὐμάς ἔξ 600 ἀνδρῶν οἵτινες ἐν τῇ ὁδοιπορίᾳ προε-
ορεύοντο καὶ ἦσαν οὐραγοί, ἐν τῷ στρατοπέδῳ ωπε-
έλουν τὴν προφυλακήν, ἐν δὲ τῇ μάχῃ ἐτοποθετοῦντο
τῇ δεξιᾷ πτέρυγι. Ἡσαν δὲ ἐπιτίθειοι εἰς τα-
είαν προσβολὴν καὶ εἰς ἐφόδους κατὰ ὑψηλῶν θέσεων·
του ἡτο κίνδυνος ἐσπεύδον πρὸς βοσθείαν καὶ πολ-
λήκις ἀπεφάσιζον τὴν νίκην.

Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ὠδήγουν τὸν στρατὸν δύο βασιλεῖς καθ' οἴουντά ποτε ἦθελον. Ἀλλ' ἀφοῦ οἱ εἰπιλεῖς Δημάρατος καὶ Κλεομένης ἤρισαν ἐν ἑκστρατείᾳ τινὶ, ἐγένετο νόμος νὰ μὴ στρατεύωσιν καὶ οἱ δύο βασιλεῖς· βραδύτερον δὲ ὅτε ἡ Σπάρτη διεῖχε γε ὃς μεγαλειτέρους πολέμους καὶ ταύτοχρόνως ὕφειλε πέμπηρ πολλὴν στρατιὰν, διωρίζοντο καὶ ἄλλοι στρατηγοὶ ἔκτος τῶν βασιλέων. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἡ γῆ τῶν στρατηγῶν ἐν πολλοῖς περιωρίσθη ὑπὸ τῶν ὄρων. Συνήθως τὸν βασιλέα συνῶδευον εἰς τὸν πόλεμον δύο ἔφοροι, ὅπως ἐπαγρυπνῶσι μὲν, ὡς ἐλέγετο, φρὶ τῆς πειθοχίας, πράγματι δὲ, ὅπως ἐπιβλέπωσιν τὸν τὸν βασιλέα. Οἱ ἐγγύτατα τῷ βασιλεῖ ἴσταμεν στρατηγοὶ ἥσαν οἱ πολέμαρχοι, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν φράν. Οὗτοι συνεσκήνων τῷ βασιλεῖ, τοῖς πυθίοις καὶ σὺν ἔτι ὄμιοις, οἵτινες ἐφόροντέ ζον περὶ τροφῆς καὶ

είχον ἀλλας τινάς διοικητικάς υπηρεσίας, καὶ ήσαν ὄμιτρά πέζοι τοῦ βασιλέως. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἀνήκουεν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ βασιλέως οἱ μάγτεις, οἱ λατροί, οἱ αὐλιδροί, οἱ λαρυροπῶλαι, οἵτινες μετὰ τῶν δύο ἐφόρων ἐλάμβανον τὰ λάρυρα, οἱ Ἑλλανοδίκαιοι, οἵτινες ἐδίκαζον τὰς ἐν τῷ στρατῷ διαφοράς, ὁ πυρφόρος καὶ οἱ ἀνδρεῖς, οἵτινες ἔν τινι τῶν μεγάλων ἔθικῶν ἀγώνων είχον νικήσει καὶ ἐπομένως είχον τὴν τιμὴν γὰρ ἴστανται παρὰ τῷ βασιλεῖ ἐν τῇ μάχῃ.

Ίδιαιτέρων σωματορυθλακήν τοῦ βασιλέως ἀπετέλουν οἱ 300 ἵππεῖς, ἐκλεισγμένοι ἐκ τοῦ ἀνθους τῆς Σπαρτιατικῆς νεολαίας. Ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω πιθινῶς διάτι ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις ὑπηρέτουν ὡς ἵππεῖς, ἀλλ' ἡ σαν ὅπλιται καὶ ἔξελέγοντο κατὰ τὸν ἑκῆς τρόπον. Οἱ ἔφοροι διώριζον ἐκ τῶν ἐφίβων, οἵτινες ἦσαν περίπου 30 ἑτῶν τὴν ἡλικίαν, τρεῖς ἵππαγρέτας, καὶ ἔκαστος τούτων ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μὴ ἔτι συμπληρωτάντων τὸ τριακοστὸν ἔτος τὰς ἡλικίας των ἔξελεγον ἕκατὸν τοὺς ἴκανωντάτους.—Ἐκ τούτων, οἵτινες διήνυσαν τὸ τριακοστὸν ἔτος, καὶ ταχθέντες ἐν τοῖς ἀνδράσι ἔξηλθον τοῦ τιμητικοῦ τούτου σωματείου, ἐλάμβανον οἱ ἔφοροι ἔτησίως πέντε καλουμένους ἀγαθοεργούς, οἵτινες ἐπὶ ἐν ἔτος ὑπηρέτουν εἰς διαφόρους ἀποστολὰς τὴν πολιτείαν.

Πν̄ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΑΛΑΝΗ. [Ἐπεται συνέχεια].

Η ΡΟΖΑ

Η ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΥΡΙΑ

[Συνέχεια. Ἡδε ἀριθ. 16.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

**H' Ρότα γίνεται υπηρέτρια ἄγροικου καὶ θρησκευτικοῦ γνωματικοῦ.—Πληροφορεῖται δὲ οὐ σύνυγος αὐτῆς εἶναι δέχεται μόνον θυνταρός, α.λ.λὰ καὶ δεσμοφύλαξ ἐν τῷ Φροντίδω τῷ Αἰγαλώπεῳ.*

Ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ εἴπομεν ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ θυρωροῦ ἐκράτησε, τὰν Ῥόζαν καὶ τὴν Ἀγνήν εἰς τὸ γεῦμα. Ἐνῷ λοιπὸν ἐγεύνοτο δὲ θυρωρὸς ἥρωτησεν αὐτάς, πῶς ὠνομάζοντο καὶ τί ἔργον μετήρχοντο οἱ γονεῖς των. «Κατοικοῦμέν μακρὰν ἐντὸς τοῦ δάσους,» εἶπεν ἡ Ἀγνή· ὁ μὲν πατήρ μου εἶναι ἀνθρακεύς, ἡ δὲ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ πλέκομεν περικνημίδας πρὸς πώλησιν.» «Εἶναι δὲ λίαν περιποιητικοὶ πρὸς ἐμέ,» ἐπρόσθετεν ἡ Ῥόζα, «ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐγὼ μένω παρ' αὐτοῖς· ἡ μὲν μήτηρ μου ἀπεβίωσε πρό τινων μηνῶν, ὃ δὲ πατήρ μου ὑπῆρξε πολὺ ἀτυχῆς τοῦτον πρὸ πολλοῦ οὕτε εἰδὼν οὕτε ἔμαθόν τι περὶ αὐτοῦ. «Οθεν ἐπιθυμῶ νὰ λάβω ὑπηρεσίαν τινά· ἡ δὲ φίλη μου αὕτη γυνωρίζει ὅτι δύναμαι νὰ ὑπηρετῶ ἐν τινι οἰκίᾳ ἀρκοῦμαι δὲ εἰς μέτριον μισθόν.»

«Χαίρω,» ἀπήντησεν ἡ γυνὴ τοῦ Θυρωροῦ· «Διδότι ἐγώ
ἔχω ἀνάγκην τουαύτης νεάνιδος ἵνα μὲ βοηθῇ εἰς τὴν
ἔργασίαν μου. Σὲ δέχομαι ἀμέσως ἐπὶ μισθῷ.» Ἡ δὲ
Ἀγνὴ ζητίσασα τὴν ἀδειαν νὰ ὅμιλήσῃ, εἶπε, «γνομίζω
ὅτι πρέπει πρῶτον νὰ συμβουλευθῇ περὶ τούτου τοὺς

γονεῖς μου.» «'Ορθότατα,» ἀπήντησεν ὁ Θυρωρός. «'Αν
δὲ οὗτοι συγκατανεύσωσι, πότε δύνασαι νὰ ἔλθῃς; δ-
σον τάχιον τόσον καλλίτερα.» 'Η 'Αγγή ἐζήτησε μιᾶς
ένδομαράδος προθεσμίαν ἵνα ἑτοιμασθῶσιν ἐνδύματά τινα
διὰ τὴν 'Ρόζαν ἀναγκαῖα ἀν αὐτὴν ἀναδεχθῆ ταύτην
τὴν ὑπηρεσίαν. «'Αλλὰ καθ' ὅλας ταύτας τὰς ἡμέρας
Δὲ ἥμαυτην υπηρετίας,» εἶπεν ἡ γυνὴ τοῦ Θυρωροῦ,
«ἰσως δὲ ἐν τῷ μεταξὺ προσφερθῆ ἀλλη λόρδη.» «Μὴ
ζητήσατε παρακαλῶ ἀλλην,» εἶπεν ἡ 'Ρόζα. «Νομίζω
ὅτι Δὲ δυνηθῶ νὰ ἔλθω μεθαύριον, ἀν ἐπιτρέψητε τῇ
'Αγγῇ νὰ φέρῃ τὰ ἐπίλοιπα τῶν ἐνδύμάτων μου τὴν
προσεχῇ ένδομαράδα.» «Βεβαιώτατα,» ἀπήντησεν ἡ γυ-
νή: «καὶ δύναται νὰ γευματίσῃ μεθ' ἡμῶν μετὰ τὸν
μακρυνόν περίπατόν της». «'Οσάκις δὲ ἔρχεσαι νὰ
βλέπης τὴν φίλην σου,» προσέθετεν ὁ Θυρωρός, «φέρε
καὶ μύκητας τὸ ἀντίτιμον τῶν όποιων Δὲ ἥνας βοή-
θειά τις εἰς τοὺς γονεῖς σου.»

Μετά τὴν ἀναχώρησιν τῶν νεανίδων τούτων, ὁ Θυρώρος παρετήρησεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅτι ἡ γλώσσα της κατεφόβησε τοσοῦτον αὐτάς, ὥστε δὲν ἤπικεν ὅτι ἡ μελαγχονὶ ἐκείνη κόρη θίβελεν ἐπιστρέψει ἵνα γείνη ὑπηρέτρια της.» «Ἀλλὰ προσέφερα,» εἶπεν ἡ γυνὴ τοῦ Θυρώρου, «ἔπειτα εἰς αὐτὰς καλὸν γεῦμα. Εὔχομαι γὰρ ἔλθῃ, διότι οἱ τρόποι της μὲν ὑπερήρεσαν.» Ἡθέλα εὐχαριστηθῆ ἀν τὰ τέκνα μας συνειθίσωσι νὰ τρώγωσι, γὰρ ὄμιλῶσι καὶ νὰ περιπατῶσιν, ὡς αὐτὴ. Ὑποπτεύω ὅτι δι πατήρ της εἶναι εὐπατρίδης τις, ὅστις ὑποπεσὼν εἰς τι πλημμέλημα ἐδραπέτευσε.» «Τοῦτο εἶναι ἐνδεχόμενον,» παρετήρησεν ὁ Θυρώρος· «κόθεν ἀς μὴ ἐρωτῶμεν αὐτὴν περὶ τοῦ πατέρος της, ἀλλως ἡ παρ' ἡμῖν διαμονή της δὲν θὰ τῆς ἦναι εὐχάριστος· εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι εἶναι εὔκολον γὰρ ἔμβη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀλλοιοι οἰκογενείας. Σὲ συμβουλεύω λοιπὸν, νὰ μὴ τὴν στέλλῃς ἐντὸς τοῦ Φρουρίου μὲ παραγγελίαν τινά, ἀλλως δι οἰκονόμος, η αὐτὴ ή Κυρία Χίλδα, (ἡ σύζυγος τοῦ Ἰππότου Ἐμβῆ), ἐνδεχόμενον νὰ τὴν ζητήσῃ δι' ἑαυτήν. Φαίνεται, καίτοι πενιχρῶς ἐνδεδυμένη, μᾶλλον κατάληλος νὰ περιποιήσαι τὰ τέκνα τοῦ Ἰππότου Ἐμβῆ, παρὰ νὰ μαγειρεύῃ καὶ νὰ καθαρίζῃ τὴν οἰκίαν μας.» «Καὶ ἀνευ τῶν παρατηρήσεών σου,» εἶπεν ἡ σύζυγός του, «θίβελον προσέξει, ὥστε νὰ μὴ ἀναμιγνύεται μὲ τὰς ἀλλας ὑπηρετίας.» Οὐδὲν εἰς ταῦτα ἐπρόσθετον ὁ Θυρώρος διότι ἀν φιλήσυχος ἀνθρωπος ἐφοβεῖτο μήπως ἐρεθισθῇ ἡ σύζυγός του. Ἡ 'Ρόζα καὶ ἡ 'Αγνή ἐπιστρέφουσαι ὑπεδέχθησαν κατὰ τὴν εἰσόδον τοῦ δάσους ὑπὸ τοῦ Βύρξιου καὶ τῆς συζύγου του, οἵτινες παρήτησαν τὰ ἔργα των ἀνησυχούντες καὶ ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τῆς συνειδήσεως των, διότι ἀφῆκαν τὴν ἔκυτῶν θυγατέρα καὶ τὴν ἀγαπητὴν δεσποινίδα 'Ρόζαν γὰρ πορευθῶσι μέχρι τοῦ Φρουρίου τῶν Αἰγαίων πατέρων. Σᾶς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε τὴν χαράν τοῦ καλοῦ τούτου ζεύγους, ὅτε εἰδὸν αὐτὰς ἐπανελθούσας. Καθ' ὅλην δὲ τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν ὁδόν, ὁ Βύρξιος μετὰ τῆς γυναικός του καὶ τῆς 'Αγνής προτετάθουν παντὶ σθένει ν' ἀποτρέψωσι τὴν 'Ρόζαν τοῦ γὰρ ἔμβη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ποταπῆς καὶ ὄργίου γυναικός. «Ἀλλὰ

λησμονεῖτε ἡγαπητοί μου καὶ ἀγαθοί φίλοι,» εἶπεν ἡ 'Ρόζα, «ὅτι δύναμαι πάντοτε νὰ παραιτηθῶ ἀν δὲν ἐυπορέσω νὰ ὑποφέρω τὴν κακοτροπίαν της.» «Ἄ!» εἶπεν ὁ γέρων μετὰ στεναγμοῦ, «πῶς δύναμεθα νὰ ἔμεθα βέβαιοι περὶ τούτου; Ὑπόθεσε διτὶ μακράνουσι, τίς εἰσαι σὺ καὶ ἀναρέουσι τοῦτο πρὸς τὸν ὥμον ἐχθρὸν τοῦ πατρός σου.» «Ἄ; μὴ ὑποθέσωμεν τοῦτο,» ἀπήντησεν ἡ 'Ρόζα, «διότι ὁ Θεὸς δύναται καὶ θέλει μὲ προτατεύει ἔκει. Πορεύμαχι πλήρης ἐλπίδος.» Μετὰ ταῦτα ἡ νεαρά δεσποινίς ἐξέφρασεν, ὅπως πολλάκις προηγουμένως ἐπραττε, τὴν πρὸς τὴν οἰκογένειαν εὐγνωμοσύνην τῆς διὰ τὰς ἀδιαλείπτους πρὸς αὐτὴν περιποιήσεις τῆς καὶ παρεκάλεσεν, ὡστε μέρος τῶν ἀποτελομεύμένων χρημάτων τῆς νὰ δαπανηθῇ πρὸς ἀγορὰν ἐνδυμάτων διὰ τὴν 'Αγνήν προσέτι δὲ νὰ πωλήσῃ ὁ Βύρξιος ὅταν ὅπαγη εἰς μεγάλην τικά πόλιν, ἐν ἡ δύο τῶν κομημάτων τῆς.

Κατὰ τὴν δρισθεῖσαν ὥμεραν ἀποχαιρετήσασα ἡ 'Ρόζα φιλοστόργως τὴν οὐζύγον τοῦ Βυρξίου, ἀνεγκώρησε συγοδευμένη ὑπὸ τῆς 'Αγνής, καὶ ἐφράστην ἐγκαίρως διὰ τὸ γεῦμα εἰς τὸ Φρούριον, ὅπου ὁ θυρωρὸς μετὰ τῆς οὐζύγου τοῦ ὑπεδέχθησαν αὐτὰς φιλοφρόνως. Ή μὲν 'Ρόζα προσέφερε πρὸς τὰ κοράσια τοῦ θυρωροῦ, ἀτινα ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν περιέμενον τὴν ἄφιξιν αὐτῆς, ὅπωρικα καὶ ἀνθη, ἡ δὲ 'Αγνή ἐπαρουσίας καλάθιον πλήρες μεγάλων μυκήτων. Διμέσως μετὰ τὸ γεῦμα ἡ μὲν 'Αγνή ἐπέστρεψε πρὸς τὸν πατέρα της, δοτις τὴν περιέμενε εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ δάσους, ἡ δὲ ἀτυχῆς νεαρά δεσποινίς ἀνεδέχθη τὰ νέα καθίκοντά της. Παρὰ μὲν τῷ Βύρξιῳ πᾶσα ἐργασία αὐτῆς ἡτο ἐκουσία διότι οὐδεὶς αὐτού τοῦ ἀπήτει νὰ ἐργάζηται πᾶν δὲ ἔργον αὐτῆς ἐλέωρειτο τέλειον ὑπὸ τῶν θαυματουσῶν αὐτὴν συντρόφων της. Ή δὲ γυνὴ τοῦ θυρωροῦ ἔδιδεν εἰς αὐτὴν προσταγάς μὲ τόνον τοιούτον, ὅποιον δὲν εἶχε ποτὲ ἀκούσει ἐν τῷ Εύτυχει Φρούριῳ, καὶ ἀδιακόπως εὗρισκε ἐλάττωμά τι εἰς πάσταν ἐργασίαν αὐτῆς μάλιστα κατὰ τὴν ἀπούσιαν τοῦ θυρωροῦ. Τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν ἔκρατησεν αὐτὴν ὅτι μίαν ὥραν διηγουμένη

ζωμοῦ (σούπας) συνίθους κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τρεῖς μικροὺς ἄρτους λίαν προστύχου ποιότητος· τὴν δὲ μεσημέριαν εἰδε πάλιν αὐτὸν κομίζοντα ἐκεῖσε ἔτι τρεῖς μικροὺς ἄρτους καὶ τρία πεπαλαιωμένα λαγήνια ὑδατος. Φοδουμένη δὲ μὴ δώσῃ ὑπονοίας δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ τι περὶ τῶν ὄντων ἐν τῇ φυλακῇ, ἀλλ' ὡ! πόσον ἡ ἀγαθὴ αὐτὴ θυγάτηρ ἐπεθύμει νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ τοῦ πατρός της! Κατὰ δὲ τὴν τετάρτην πρωῒν ἤκουσεν αὐτὸν λέγοντα πρὸς τὴν οὐζύγον του. «Εἴναι τὸ διὰ τοὺς δεσμώτας πρόγευμα ἔτοιμον; πόστην ἐνόχλησον ἔχω! ἀγαπῶ μὲν νὰ ἥμαι θυρωρός, ἀλλ' οὐχὶ καὶ δεσμοφύλακ». Λεξεῖς δέν δύ-

τὰ ἐλαττώματα ἑκάστης τῶν προτέρων ὑπηρετριῶν τῆς· η μὲν τούτων οὖσα, ἔλεγεν, ὄχηντρα δὲν ἀπετελεῖσεν τὸ ἔργον τῆς ἐγκαίρως· η δὲ δραστηρία μέν, ἀλλ' ἐπιπόλαιος· η δὲ τρίτη θέλει ν' ἀποκρίνηται, δῆτε ἐπρεπε σιωπῶσα ν' ἀκούσῃ, η τετάρτη, τέλος, ητο γλωτσοῦ καὶ μεμψίμορφος. «Πῶς εἴναι δύνατόν,» διενοεῖτο ἡ 'Ρόζα, «νὰ εὐχαριστήσω τοιαύτη γυναικά· ἵνα ὅμως κρίνω δικαίως πρέπει ν' ἀκούσω ἀμφότερα τὰ μέρη.» «Σοι λέγω δὲ πάντα ταῦτα,» ἐπρόσθετον ἡ γυνὴ τοῦ θυρωροῦ, «ἵνα σὺ ἀποφεύγης τοιαύτα ἐλαττώματα.

«Ἴσως τινὲς τῶν ἀναγνωστῶν μου ἐπιθυμοῦσι νὰ μάθωσι πῶς ἔξετέλει· η 'Ρόζα τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῇ ἐπαχθῆ ἐργασίαν· διότι ὥρειλε καθ' ἐκάστην ἡμέραν νὰ σαρώνῃ καὶ νὰ καθαρίζῃ τὴν οἰκίαν νὰ σπογγαρίῃ τὰ δωμάτια, νὰ ἀνάπτη πῦρ, νὰ μαγειρεύῃ, νὰ πλύνῃ ἐνδύματα νὰ σιδηρώνῃ. Ἄλλ' η περὶ τούτων λεπτομέρεια δὲν θέλει χρησιμεύση εἰς; Ἄλλο, εἰ μὴ εἰς τὸ νάξογκώσῃ υπὲρ τὸ δέοντὴν διηγῆσιν ταῦτην. Κατὰ τὴν πρώτην ἔβδομάδα ἐργαζομένη καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀπήρχετο τὴν ὑπακτα εἰς τὴν πενιχρὰν κλίνην τῆς ὅλως ἀπηλημένη! καὶ ὅμως αὐτῇ ἀπένειμεν εὐχαριστίας εἰς τὸν Θεόν, διότι τὴν ἐφερεν εἰς τόπον, δῆποι ὑπῆρχε μικρά τις ἐλπίς νὰ ιδῃ τὸν ἀγαπητὸν της πατέρα. Τὴν μὲν πρώτην πρωΐαν εἰδε τὸν θυρωρὸν κομίζοντα ἐπὶ ξυλίνου δίσκου εἰς τοὺς φυλακισμένους τρία πήλινα πινάκια πεπαλαιωμένα πλήρη ἀθλίου

νανται νὰ περαστήσωσι τὰ αἰσθήματα τῆς 'Ρόζας μαθούσης διτὶ ὁ κύριος τῆς ἡτο συγχρόνως καὶ δεσμοφύλακ. «Οθεν αὐτὴ ἐδιπλασίασε τὰς προσπαθείας της, δῆποις εὐχαριστήση αὐτὸν καὶ τὴν κακότροπον γυναικά του καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, ἐλπίζουσα διτὶ μετ' οὐ πολὺ θέλεις κερδίσῃ τὴν εὐνοιαν τῆς δεσποίνης της, καὶ οὕτω τολμήσει νὰ ἐρωτήσῃ, τίνες θάσαι οἱ ἐν τῷ Φρούριῳ πεφυλακισμένοι. Ἀλλὰ καὶ τῶν παιδίων η διαγωγὴ ἡτο ἀνυπόφορος· διότι ἐμιροῦντο τὴν ἐκτῶν μητέρα εἰς τὸ ἐπιπλήττειν καὶ προστάττειν! «'Ρόζα, ἐλθὲ νὰ μὲ ἐνδύσῃς ἀμέσως,» ἔλεγε τὸ μέν «εἴσαι λίαν ὄκνηρά, δὲν ἀξίζεις διόλου,» ἔξεφώνει τὸ ἔτερον. Παρομοίων προσταγῶν καὶ ἐπιπλήξεων συνεχῶς ἐπαναλαμβανομένων μετὰ δυσκολίας ἡδύνατο ἡ 'Ρόζα νὰ κρατῇ ἐκτὴν τοῦ νὰ παραστήσῃ τὸ ἀπόπον τῆς πρὸς αὐτὴν διαγωγῆς των. Παρὸν δέ ποτε ὁ πατήρ των ἡγανάκτης τοσούτον, διὰ τὸ πρὸς αὐτὴν κακὸν φέρτιμόν των, ὡστε ἐδειρεν αὐτὰ ἐπανέσας τὴν νεαρὰν ὑπηρέτριαν διὰ τὴν ἀγγελικὴν αὐτῆς ὑπομονὴν καὶ προβτητα.

[Ἐπειτα συνίχεια]

«Τὸ πῆγε δεσπούριδος Χ. Ορ. ἐστάλη ημῖν πρὸς δημοσίευσαν ἡ ἀκόλουθος ὀφαία τοῦ Π.λινίου ἐπιστολή.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΛΑΙΝΙΟΥ ΕΙΣ ΤΑΚΙΤΟΝ

Περὶ τῆς Καταστροφῆς τῆς Πομπηίας [69 μ. Χ.]

«Ἡ ἐπιστολὴ διῆς σοι ἔδωκα πληροφορίας περὶ τοῦ θαυμάτου τοῦ θείου μου σοι ἐνέπνευσε, καθὼς μοι λέγεις, τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃς τὰς ταραχὰς καὶ τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ἔξετέλει νὰ εἰσὶ τὴν Μεσσήνην· διότι ἐκεὶ εἶχον διακόψει τὴν διήγησιν μου.

«Ἄν καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάμυνσις μὲ κάμνει νὰ φρικιῶ· Όμως θά δύνασθαι.

Μετὰ τὴν ἀναγκώρησην τοῦ θείου μου, ἐξηκολούθησα τὴν μελέτην, ἡτοις μὲ ἐμπόδισε νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Μετὰ τὸ λουτρὸν καὶ τὸ δεῖπνον ἐκοιμήθην στεγνής τινας ὑπὸν ἀγήσυχον. Πρὸ δημερῶν σεισμὸς ἡκούσθη. Όλιγον ὅμως μᾶς ἐφόβισεν, διότι εἶνε συνήθης ἐν Καμπανίᾳ. Ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα ἐδιπλασία-

σθη τόσον, ὡστε ἡδύνατο τις νὰ ὀνομάσῃ αὐτὸν δῆκι σεισμὸν ἀλλὰ γενικὴν καταστροφήν. Ή μήτηρ μου ὥρμησεν εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ὡστε ἐγειρόμενη διὰ νὰ τὴν ἀφυπνήσω ἐὰν ἐκοιμάτω. Ἐκαθίσαμεν εἰς τὴν οἰκίας καὶ τῆς θαλάσσης. Δεκαοκτάτης τὴν ήλικίαν ὡν δὲν γνωρίζω ἐάν γενναιόττητα ἡ ἀπερισκεψίαν πρέπει νὰ ὀνομάσω ἐκεῖνο, τὸ όποιον ἐπράξα. Εξήτησε τὸν Τίτον Λίθιον. «Ηρχισα ν' ἀναγινώσκω μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀταραξίαν, καὶ ἐξηκολούθουν νὰ κρατῶ σημειώσεις.

Φίλος τις τοῦ θείου πρὸ διλίγου εἰς Ἰσπανίαν ἀφίχθεις, ὅπως τὸν ἰδηρ, μᾶς εὑρε καθημένους τὴν μητέρα καὶ ἐμέ. Ἀνεγίνωσκον τότε. Κατέκρινε τῆς μὲν μητρός μου τὴν ἀφροντοσίαν, ἐμοῦ δὲ τὴν εμπιστοσύνην. Ἀλλ' οὐχ ἡττον ἐξηκολούθησα τὴν ἀνάγκωσίν μου.

«Τοτὲ ἡ πρώτη ὥρα τῆς πρωΐας, καὶ ὅμως δὲν ἔβλεπε τὶς παρά τοῦ πατέρος ἀμυδρόν τι, καὶ ἀμφίστολον φῶς. Αἱ πέρις ἡμῶν οἰκίαι θάσαι τόσον τετιναγμέναι, ὡστε τηπιλοῦντο νὰ καταπέσωσιν ἀνενδοιάστως εἰς μέρος τόσον στενὸν ἀν καὶ ἡτο πατήρον. Ἀποφασίζομεν τέλος νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν πόλιν. Ο λαός πεφοβισμένος φεύγει μεθ' ἡμῶν. Καὶ ἐπειδὴ, ὅταν φοβήται τὶς προτιμᾶ τὰς ἴδεας τῶν ἄλλων μᾶλλον παρὰ τὰς ἴδεικας του, πλῆθος ἀνθρώπων μᾶς ἀκολουθεῖ, μᾶς πιέζει, μᾶς ὠθεῖ. Φθάσαντες ἐκτὸς τῆς πόλεως ἐσταματήσαμεν· ἐκεὶ πάλιν νέα φαινόμενα, νέοι φόβοι. Αἱ ἀμαζονίς εἰχομεν φέρει μεθ' ἡμῶν, ἀν καὶ εἰς ἐλεύθερον πεδίον, ἐσύροντο πανταχόθεν, καὶ οὔτε διὰ λίθων ἡδύναμεθα νὰ τὰς σταματήσωμεν εἰς τὴν θέσιν των. Η θάλασσα ἐφαίνετο ὡς ἀντωθουμένη καθ' ἐστὴν καὶ ὡς δεδιωγμένη ἐκ τῆς παραλίας ἔνεκα τοῦ σεισμοῦ τῆς γῆς. Τὸ βέβαιον εἶνε διτὶ ἡ παραλία εἰχεν αὐξηθῆ, καὶ διτὶ πλεῖστοι ἱχθύς ἐκείντο ἐπὶ τῆς στεγνής ἀμμου.

«Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους καπνὸς μέλας καὶ τρομερός, ἐσχισμένος ὑπὸ τῶν πυρίπινων ζαλῶν, καὶ μακραὶ ταινίαι πυρᾶς ὅμοιαι μὲ μεγίστας ἀστραπὰς ἐξήρχοντο ἐκ τῶν ἡμιανοίκτων πλευρῶν τοῦ θρούς. Τό-

Ο ΣΟΥΛΕΙΜΑΝ Πασσᾶς.

τε δ φίλος, περὶ τοῦ ὁποίου ἀνωτέρῳ ὡμίλησα, ἐπανῆλθε ζωηρότερον εἰς τὴν πρότασίν του. Ἐάν δὲ θεῖος, ἔαν δὲ ἀδελφός σου εἶναι ζῶν, μᾶς εἶπεν, ἐπιθυμεῖ βεβαίως νὰ σωθῆτε, ἔαν δὲ ἀπέθανε θά θήλησε νὰ ἐπιζήσητε. Τί περιμένετε λοιπὸν διὰ νὰ ἀναχωρήσητε. Τοῦ ἀπεκρίθημεν ὅτι δὲν δύναμεθα νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς ἀσφαλείας μας, ἐν διστάνσιοι περὶ τῆς τύχης του. Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὅρμῃ καὶ ζῆτει σωτηρίαν διὰ ταχείας φυγῆς. Πάραντα σχεδὸν τὸ νέφος πυκνοῦται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ καλύπτει τὰ κύματα. Δὲν ἔβλεπομεν πλέον τὴν ἀπέναντι νῆσον Καπρέαν, τὴν ὄποιαν τὸ νέφος περιεκάλυπτε καὶ τὴν θάλατταν ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσήνης. Η μήτηρ μου μὲ ζεζορκίζει, μὲ διατάττει, μὲ βιάζει, νὰ σωθῶ, δι' ὅποιουδήποτε τρόπου. Μοι λέγει ὅτι ἡ φυγὴ εἶναι εὔκολος εἰς τὴν ἡλικίαν μου, ὅτι δι' αὐτὴν ἀδύνατον καὶ βεβαρυμένην ὑπὸ τῶν ἔτων θελευτικῶν εὔχαριστος θάνατος ἀνευ τῆς ἰδέας ὅτι ὑπῆρχεν αἰτία τοῦ ἐμοῦ. Τῇ λέγω ὅτι δὲν ὑπάρχει σωτηρία δι' ἐμὲ παρὰ μετ' αὐτῆς. Τὴν λαμβάνω ἐκ τῆς χειρός, τὴν βιάζω νὰ διπλασιάσῃ τὸ βήμα της. Μὲ ὑπακούει ἀκούσιως καὶ αἰτιάται τὴν βραδυτέραν πορείαν μου. Λάβα θῆρισε νὰ πίπτῃ ἐφ' ἥμιον ἀλλὰ εἰς μικρὸν ποστότητα. Στρέφω τὴν κεφαλὴν μου καὶ βλέπω ὅπισθεν μας πυκνὸν καπνὸν, διτὶς μᾶς ἱκολούθει διαχεύμενος ἐπὶ τῆς γῆς ὡς χείμαρος. Ας ἔγκαταλείψωμεν τὴν μεγάλην ὁδὸν ἐν διστάνσιοι πλέον μὲν ἀκόμη, λέγω εἰς τὴν μητέρα μου, διὰ νὰ μὴ μᾶς καλύψῃ ἡ ὄμιχλη καὶ ἔνεκα τοῦ πλήθους, τὸ ὄποιον μᾶς ἀκολουθεῖ τρέχον. Μόλις ἐστάθημεν, καὶ τὰ σκότα ἐπικυάθησαν ἐπὶ περισσότερον. Δὲν ἦτο μόνον νῦν σκοτειγή καὶ πλήρης νεφῶν, ἀλλὰ τὸ σκότος κοιτῶνος, τοῦ ὄποιου πάντα τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν. Δὲν θίκουε τὶς ἀλλο τι, εἰμὴ στεναγμούς γυναικῶν, κλαυθυρίσματα παιδίων, καὶ φωνᾶς ἀνδρῶν. Ο εἰς ἐρώντας τὸν πατέρα του, ἀλλος τὸν νιόν του, ἀλλος τὴν γυναικά του, καὶ δὲν ἐγνωρίζοντο ἀλλως παρὰ διὰ τῆς φωνῆς. Ο μὲν ἔκλαιε τὸν ἔαυτον του, δὲ τοὺς ἰδικούς του. Υπῆρχον τινὲς, οἵτινες ἔνεκα τοῦ φόβου τοῦ θανάτου ἀπέθησκον. Εδῶ ὑψωνον τὰς χειράς εἰς τὸν Οὐρανὸν ἐκεὶ ἐνόμιζον ὅτι δὲν ὑπῆρχεν πλέον Θεός, καὶ ὅτι, αὐτὴ ἦτο ἡ τελευταία νῦν, ἡ αἰωνία νῦν, ἡτις ἔμελλε νὰ ἐνταφιάσῃ τὸν κόσμον. Πλεῖστοι προσέθετον εἰς τοὺς πραγματικοὺς κινδύνους φαντασιώδεις καὶ ματαίους φόβους. Τινὲς ἔλεγον ὅτι εἰς τὴν Μεσσήνην κατεστράφη τὸ δεῖνα οἰκοδόμημα, καὶ ὅτι ἀλλο εἴλεν ἐμπρησθῆ, ψευδεῖς φῆμαι, οἵτινες ὅμως ὡς ἀληθεῖς ἤσαν παραδεδεγμέναι. Εφάνη λάμψις τις, ἡτις μᾶς ἀνήγειλεν διότι ἐπιστροφὴν τοῦ φωτὸς ἀλλὰ τὴν προσέγγισιν τοῦ πυρὸς τὸ ὄποιον μᾶς ἤπειλε. Άλλ' ἐστάθη μακρὸν ἥμιον. Τὰ σκότη ἐπανῆλθον. Η βροχὴ τῆς λάθιστης θῆρισε πάλιν ἴσχυροτέρα καὶ πυκνοτέρα. Ανιστάμεθα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ νὰ ἀποτινάξωμεν αὐτὸν τὸν ὅγκον, διότις μᾶς κατέβιβρωσκε καὶ μᾶς ἐπινιγε ὑπὸ τὸ βάρος του. Ήδυνάμην νὰ καυχηθῶ ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τοσούτου τρομεροῦ κινδύνου οὔτε παράπονον μοῦ ἔξεργυγε οὔτε λέξεις ἡ ὁποία νὰ ἔξεργαζε

ἀδυναμίαν· ἀλλ' ἐστηριζόμην ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀξιοδακρύτου καὶ συγχρόνως παρηγόρου ἰδέας, ὅτι δηλαδὴ ἀπας ὁ κόσμος μετ' ἐμοῦ ἀπώλλυτο. Ἐπὶ τέλους η μικρὰ αὐτὴ ὄμιχλη ἡφανίσθη ὡς καπνὸς ἡ νέφος. Ο λίγον μετὰ ταῦτα ἐπανείδουμεν τὴν ἥμεραν καὶ μάλιστα τὸν ἥμιον ἀλλὰ, καθὼς παρουσιάζεται εἰς τὰς ἔκλειψεις, σκοτεινόν. Τὸ πᾶν ἐφαίνετο ἡλλαγμένον εἰς τοὺς συγχιμένους ὄρθικομούς μας. Κόνις ἐκάλυπτεν ἀποντα τὰ ἀντικείμενα καθὼς μανδύας ἐκ χιόνος.

Ἐπεστρέψαμεν εἰς Μεσσήνην. Ἐκαστος ἀποκατεστάθη ἐπὶ τὸ κάλλιον καὶ διηλθομεν τὴν νύκτα μεταξὺ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀλπίδος. Ἄλλ' ὁ φόβος ἐπεκράτει περισσότερον, διότι οἱ σεισμοὶ ἔξακολούθουν. Οι πλειστοι πλανώμενοι ἀπὸ τρομερὰς προρρήσεις ἐπεβάρυνον τὴν εύτυχιαν αὐτῶν καὶ τῶν ἀλλων. Ἐντούτοις μὲν διούσι τοὺς παρελθόντας καὶ μέλλοντας κινδύνους δὲν εἶχομεν σκοτόπον νὰ ἀναχωρήσωμεν χωρὶς νὰ μάθωμεν τι περὶ τοῦ θείου μου.

Θ' ἀναγνώσης τὰς λεπτομερείας ταύτας, ἀλλὰ δὲν θὰ προσθέσης αὐτὰς εἰς τὸ ἔργον σου. Δὲν εἶναι διόλου ἀξια τῆς ιστορίας, καὶ ἔαν μάλιστα δὲν εὑρίσκης αὐτὰς ἀρμοδίας εἰς μίαν ἐπιστολὴν μὴ αἰτιάται ἐμὲ, ἀλλὰ σεαυτόν, διότι τὰς ἀπήγτησα.

Χαῖρε.

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

[Συνέχεια, ἵδε ἀριθ. 16.]

Οι Ιάπωνες εἰσὶ λίαν εὐφυεῖς, ἀριστοὶ μιμηταὶ καὶ λίαν ἐπίμονοι, ὡστε οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ διέτη ταχέως θὰ ὀφεληθῶσι ἐξ ὅσων θὰ ἴδωσι παρὰ τοῖς ἀλλοις λαοῖς, συγχρόνως δὲ θὰ τὰ τελειοποίησωσι. Τὸ κοινότερον ἐπάγγειλμα εἶναι τὸ τοῦ λεπτουργοῦ καὶ ξυλουργοῦ, διότι πᾶσαι αἱ οἰκίαι καὶ πάντες οἱ ναοὶ καὶ πάντα τὰ ἔργα λειτεῖσα εἰσὶν ἐκ ξύλου, καὶ ἀσμένως τὰ κοσμοῦσι διὰ ὠραιοτάτων γλυφῶν. Τὰ ξύλινα ταῦτα ἔργα εἰσὶν ἐντελέστατα, καὶ διὰ τὰς μικρὰς οὐδίας αἵτινες, καίτοι ὅμοιαζουσαι κατὰ πάντα, ἀρέσκουσιν ὅμως διὰ τὴν λεπτότητα τῆς ἔργασίας ἢ τὴν καθαριότητα. Ἐπὶ τῶν θυρῶν, τῶν στεγῶν καὶ τῶν παραβόρων τῶν ὠραιοτέρων, τιθέσαι πτηνὰ, ζῷα παντὸς εἰδοῦς καὶ ίχθυς θαυμασίως γεγλυμένους καὶ κεχρωματισμένους μὲ φυσικὰ χρώματα, ταῦτα πάντα δίδουσι πολλὴν ἔργασιαν εἰς τοὺς τεχνίτας καταγινομένους εἰς τὰ διάφορα ταῦτα ἔργα.

Ἀπεναντίας, δόλιγιστοι ὑπάρχουσι τέκτονες καὶ λίθοκοι διότι ὡς ἡδη εἴπομεν, φοβοῦνται τὰς λιθοκτίσους οἰκοδομὰς ἔνεκα τῶν πολλῶν σεισμῶν τῶν συμβαίνοντων εἰς τὸν χώραν. Μεταχειρίζονται ὅμως μάρμαρον καὶ γρανίτην πρὸς κατασκευὴν στηλῶν καὶ μνημείων ἐν νεκροταφείοις.

Ολίγη γίνεται χρῆσις τῆς μετάξης παρὰ τῶν Ιαπώνων πρὸς ἔγδυμασίαν κατασκευάζουσιν ὅμως ἐξ διόσυνης καὶ ἀποτελεσμάτων τῆς ικανοτήτης μαχειρικῆς. Εἰς τὰ παγωτὰ δίδουσι σχῆμα καρπῶν, ἀνθέων, ίχθυων, πτηνῶν καὶ ἀλλων ἀντικειμένων, καὶ τὰ πωλοῦσιν ἐν κομψοτάτοις κινητικήσι.

Ἐν Ιαπωνίᾳ εὑρηται χρυσός καὶ πολύτιμοι λίθοι,

ἄλλ' ἡ τέχνη τοῦ ἀδαμαντοπώλου ἡ χρυσοχόου δὲν ὑπάρχει, αἱ κυρίαι δὲν φέρουσι πολύτιμα εἰδη, τὸ μόνον κόσμημα συνίσταται εἰς πόρους ἐξ ὀστράκου ἴκανος μεγάλας, ἃς φέρουσιν ἐν τῇ κόμη των πεποικιλμένας ἐνίστε μὲ κοράλιον τοῦτο δὲ ὠρχίαν ποιεῖ ἀντίκειμον πρὸς τὰς μεγαλοπρεπεῖς μελαίνας τρίχας τῶν. Ἐκ τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀργύρου, τοῦ ὄρειχάλκου καὶ τοῦ χάλυβος, κατασκευάζουσι κομβία, κοσμήματα διὰ τὰς ταμπακοθήκας καὶ λαβάς ζιφῶν. Μεταχειρίζονται δὲς χρυσοῦ φύλλα πρὸς διακόσμησιν τῶν ναῶν καὶ τῶν θεάτρων, πρὸς διαποικιλσιν κινητικῶν καὶ ριπιδίων ἐκ μετάξης κατασκευασμένων.

Χωρικὸς Ιάπων.

Μία τῶν σπουδαιοτέρων βιομηχανιῶν εἶναι ἡ τῆς κατασκευῆς ὄρειχαλκίνων σκευῶν, εἴτε πρὸς κόσμημα διὰ τὴν λεπτότητα τῆς ἔργασίας ἢ τὴν καθαριότητα. Ἐπὶ τῶν θυρῶν, τῶν στεγῶν καὶ τῶν παραβόρων τῶν ὠραιοτέρων, τιθέσαι πτηνὰ, ζῷα παντὸς εἰδοῦς καὶ ίχθυς θαυμασίως γεγλυμένους καὶ κεχρωματισμένους μὲ φυσικὰ χρώματα, ταῦτα πάντα δίδουσι πολλὴν ἔργασιαν εἰς τοὺς τεχνίτας καταγινομένους εἰς τὰ διάφορα ταῦτα ἔργα.

Ιάπων ἐπίτροπος παρὰ τῇ ἐν Βιέννη ἐκθέσει, εἴδε τὴν Γραφήν, καὶ ἡπόρησε πῶς τὸ βιβλίον τοῦτο ἐθεωρήθη ἀξιονέα μεταφρασθῆ εἰς τοσαύτας γλώσσας. Ἡγράτες ἀντίτυπον εἰς Κίνεςκην γλώσσαν τὸ ἀνέγνωσε, καὶ ἐπεισθῆ περὶ τῶν ἀληθειῶν ἃς ἐδίδασκε. Επανελθὼν εἰς τοὺς ἀμερικανοὺς ιεραποστόλους ἥπας βαπτίσασιν αὐτόν. Ἐκτοτε ἡγόρασε ναὸν εἰδωλολατρῶν

Οι Βυρσοδέψαι καὶ ὑποδηματοποιοὶ ἀποτελοῦσι τάξιν ιδίαν, εἰς κατωτάτην βαθμίδα τῆς κοινωνικῆς κλίμακος. Νῦν δέκας τὰ πλεῖστα ἐκ βύρσης ἀντικείμενα γίνονται ἐξ ὄλικου εἰσαγομένου ἐξ Βύρωπης. Οι βυρσοδέψαι, οἱ καλούμενοι «Γέτας» εἰσὶν ὡς λέγουσιν, ἀπόγονοι καταδίκων πρέπει δὲ νὰ ζῶσι πάντοτε ἐν τοῖς αὐτοῖς χωρίοις καὶ οὐδέποτε νὰ εἰσέρχωνται εἰς τινὰ κώμην ἀνήκουσαν εἰς ἑτέραν τάξιν. Ἐξ αὐτῶν ἐκλέγονται καὶ οἱ δῆμοι.

Οι παντὸς βαθμοῦ ζωγράφοι ἀποτελοῦσι τάξιν λίγην πολυάριθμον· εἰσὶν ικανώτατοι ἐν τῷ ιδιαιτέρῳ αὐτῶν κλάδῳ· ἐν τούτοις τὰ εἰκονογραφήματα αὐτῶν δὲν διακρίνονται διὰ τὴν δριότητα πρὸς τὰ γραφόμενα ἀντικείμενα, καὶ κατασκευασμένων εἰς τὰς χαράμδας.

Η κατασκευὴ φιασῶν, καὶ σκιάδων, ἐπασχολεῖ χιλιάδας τεχνιτῶν. Μεταχειρίζονται πρὸ πάντων ἀχυροντὸν ἐξ ὄρυζης, καὶ φλοιὸν καλάρου. Αἱ φιάλαι πρὸς κάλυψιν τοῦ ἀδάρους ἔχουσιν ἐξ ποδῶν καὶ

πρὸς χριστιανικὴν λατρείαν, καὶ ἐν αὐτῷ ἡ χριστιανοὶ ἵερα-
πόστολοι τελοῦσι τὰς ὥρησευτικὰς τελετὰς τῶν.

—Ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως τρεῖς κλέπται καθήμενοι ἐπὶ
λόφου τινὸς εὐώχουντο νύκτωρ. Ἐν φὲ δὲ διελέγοντο, συμπε-
σόντος τοῦ λόγου περὶ βρυκολάκων καὶ λοιπῶν φυντασμά-
των, οἱ μὲν δύο διετείνοντο ὅτι ὑπάρχουσι φυντάσματα καὶ
ἔροβούντο αὐτὰ, ὁ δὲ τρίτος, ἀφ' οὐδὲ εἰς μάτην προσπάθησε
νὰ τοὺς μεταπεισθῇ, εἶπεν δὲ τὰ φοβεῖται δότι δὲν ὑ-
πάρχουσιν ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχεινοι ἡπίστουν ἐστοιχημάτησεν
ὅτι ἡδύνατο τὴν στιγμὴν ἔκσινην νὰ φέρῃ εἰς αὐτοὺς κρανίον
ἔκ νεκροταρίου μίαν φράν απέχοντος. Λαβάνῳ λοιπὸν τὰ
ἀποτιούμενα ἐργαλεῖα μετέβη ἔκσι, ἀνέσκαψε τάρον τινὰ, ἔ-
λαβεν ἐν κρανίον καὶ θέσας αὐτὸν ἐντὸς μανδηλίου ἐπέστρε-
ψεν. Τὸ μεσονύκτιον εἶχε παρέλθει. Ἀφ' οὐδὲν γένετο τὸ
κρανίον ἐντὸς τοῦ μανδηλίου κινού-
μενον. Ἐφρικίας καὶ ἔβεβιώθη περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν
βρυκολάκων τὸ κρανίον ἔκινετο, οὐτὸς δὲ, μολονότι ἔτρεμε
σύστωμασ, μὴ θέλων ὅμως νὰ γένη καταγέλαστος εἰς τοὺς
συντρόφους του, σπεύδει, ὑπερπηδῆ χάνδακας καὶ ῥάκια,
καὶ μετ' ὀλίγον ῥίπτει τὸ κρανίον πρὸ τῶν συντροφῶν του
καὶ καταπίπτει ἡμίθινής. Οἱ σύντροφοι σπεύσαντες νὰ τὸν
περιποιηθῶσι εἴχον προστηλωμένα τὰ βλέμματά των ἐπὶ τοῦ
σαλευούμενου κρανίου, καὶ μετ' ὀλίγον βλέπουσι μῦν ἔξελ-
θόντα αὐτοῦ καὶ φεύγοντα. Ἀμέσως τὴν φρίκην τῶν διεδέ-
γηθη ἀκούστος γέλως, καὶ ἀφ' οὐδὲ ἀνέλαβεν ὁ σύντροφός των,
διηγήθησαν τὸ πράγμα εἰς αὐτὸν ὅστις μόλις ἡδύνατο νὰ
κρατήσῃ τὰ τρέμουτα εἰσέτι μέλη του.

—Κακούργος ἀπήχθη εἰς τὴν ἀγχόνην ἄμα δὲ, θεωρένου
πλήθους ἀνθρώπων, ἀνειλκύσθη, ἀνέκραξε· Σταθῆτε! ἔχω
νὰ εἴπω τι! Ἀμέσως λοιπὸν τὸν κατεβίσασαν (διότι ὑπάρ-
χει νόμος νὰ ἀκούσωσιν δὲ τι θελήσῃ νὰ εἴπῃ ὁ μέλλων νὰ
φονευθῇ κατάδικος). Ἡρώτησαν λοιπόν, Τί ἔχεις νὰ εἴπης;
οὐ δέ, Ὁλίγον ἀκούη ἢν ἡθελάτε ἀνελκύσει τὴν ἀγχόνην. Ἡ-
θελον πιγή, ἀπεκρίθη. Πάντες τότε καὶ ἀκούτες ἔκαγκα-
σαν διὰ τὸ ἀπρόσποτον τοῦτο, ὁ δὲ βασιλεὺς ὅστις ἔμαθε τὰ
διατρέξαντα, εὐχαριστήσεις τῷ ἔχαρισε τὴν ζωήν.

—Τοῦρκος βαζίζων ἀπροσέκτως, προσέκρουσεν ἐπὶ ἓπι-
που φέροντος ἀνεβάτην Γάλλον. Ὁργισθεὶς εἶπεν ἀποτό-
μως πρὸς αὐτόν. «κιδρὸς ὅλος» (στραβώσου), δὲ Γάλλος ὅμως
ιππεύσις νομίσας δὲ τὴν ἥρωτησεν αὐτόν: quelle heure?, ἔξηγα-
γενάμεστος τὸ ὀρολόγιον του καὶ τῷ ἀπήντησε: cinq heure.
Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν τῇ τουρκικῇ (σὲν κιδρὸ) σημαίνει «έσου στρα-
βός» ὅργισθεὶς δὲ Τοῦρκος ὥρησε πρὸ τοῦ ἓπου καὶ συν-
πλάκη μετὰ τοῦ Γάλλου. Τότε ἡ ἀστυνομία τοὺς ἀπήγαγεν
εἰς τὸ δικαστήριον. Ἀνακριθέντων δὲ ἀνεκαλύψθη ὅτι αἵτια
τῆς συμπλοκῆς ἦτο ἡ ἀγνοία τῆς διαλέκτου ἀλλήλων.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Ἐν Τραπεζοῦντι ὑπάρχει ἡ παροιμία, «Πολλὰ μὴ
λεγούντες, τὰ μέστα σ',» δηλ. πολὺ^ν
μὴ λεπτυνθῆς, διότι σπὴ ἡ μέση σου, λεγομένη ἐπὶ τῶν
θελόντων νὰ μιμηθῶσι τοὺς ἀλλούς κατὰ τὴν τρυφὴν, τὴν
πολυτέλειαν κτλ. καὶ κινδυνεύοντων νὰ καταγελασθῶσι, ἢ
ἐπὶ τῶν μὴ εὐχαριστουμένων τοῖς μικροῖς, τῶν δοπιών θέ-
λουσι ποτὲ στερηθῆ πάρε Θεοῦ, τοῦ ταπεινούντος τοὺς ὑ-
ψοῦντας ἔχυτούς καὶ ὑπερηφάνους ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.
Προέκυψε δὲ ἡ παροιμία αὐτὴ ἐκ τοῦ ἔξης μύθου. Ἡθέλησε

ποτε νὰ μεταβῇ εἰς προσκύνησον τοῦ Ἀγίου Τάφου τὸ σε-
τίνον ἀλέυρον, εἰπεις λοιπὸν πρὸς τὸ ἀραβοσίτινον: «Ἐσες νὰ
επιστρέψω, σὺ γίνου ψωμί, φραντσόλα, κουλούρι, παντοπά-
τια καὶ μακαρόνι.» Τὸ δὲ ἀραβοσίτινον ἀλέυρον ἥρωτησε
«Νὰ γίνω καὶ καταΐφη;» «Οχι, ἀπεκρίθη, πολλὰ μὴ
λεγούντες τὰ μέστα σ'!» I. II.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

[Ἐκ τῶν τοῦ ποιητῶν Δέρμοντων].

Ὀπόταν στιγμαὶ θλίψεως τὸν βίον μας κλονοῦσι:
Καὶ τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν ὁδύναι πλημμυροῦσι,
Μίαν ἐκ στήθους προσυχὴν τὰ χείλη μας προσφέρουν,
«Ἡ ως σεπτὸν θυμίαμα εἰς τὸν Θεόν προσφέρουν.

Πολλὴν ἐγκλείει δύναμιν ἡ προσευχὴ ἔκεινη,
«Δεσπότε, Ἀγγέλων μουσικὸν τὸ πνεῦμα καθηδύνει....
Ὑπάρχει ἀνεκλάλητος ἐν ταύτῃ ἀρμονία,
Ἐκπνεεῖ θεῖον ἄφωνα, ζωὴ ἐπουρανία.

Βαρὺ φορτίον, τῆς ψυχῆς ὁ φόδος ὥσπερ λίθος
Ἐκσπάται καὶ τὸν θλίψεων σκεδάζεται τὸ πλήθος
Ἄνεπαισθήτως ἡ ἐλπὶς τὸ πνεῦμα ἐλαχρύνει.
Καὶ μειδώσαν τὴν ψυχὴν καὶ κλαίσουσαν θαρρύνει....
[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ].

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

The American Mail and Export Journal.

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο μηνιαίων ἐκδιδόμενον ἐν Νέᾳ Υόρκῃ
περιέχει ποικίλας πληροφορίας περὶ τῆς βιομηχανίκης καὶ
γεωργικῆς προσδόου πασῶν τῶν χωρῶν τῆς γῆς. Πάσας τὰς
τελευταίας ἐφευρέσεις ἐν Ἀμερικῇ ἐν τῇ γεωργίᾳ καὶ
ταῖς τέχναις. Εἰκονογραφείας παντοίων μηχανημάτων καὶ
σκευῶν κοινῆς χρήσεως γεωργικῶν ἐργαλείων κλ. Χάρτης
ἄριστος. Ἔτησία συνδρομὴ δολλάρια 2 1/2 ήτοι δραχμαὶ 15.
«Ἡ διεύθυντις εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἀθηναϊδός.

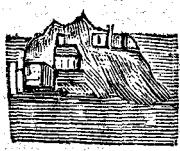
Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ εὐρίσκονται τὰ ἔξης
Περιοδικά: «Ο Α. Τόμος τῆς Ἀθηναϊδός φρ. 2.

«LECTURES ILLUSTREES POUR LES ENFANTS»
ἐκδιδόμενον ἐν Λωσάνῃ τῆς Έλβετίας εἰς φυλλάδιον 16 σε-
λίδων κατὰ μηγά καὶ κοσμούμενον διὰ 4 ή 5 ωραιότατων
εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς ἐτησίας προπληρωτέας δρ. 2,50.

«L'AMI DE LA MAISON» μηνιαίον περιοδικὸν ἐκδιδόμενον
ἐν Παρισίοις εἰς μέγα φύλλον κοσμούμενον διὰ τριῶν
εἰκόνων ὃν ἡ μία καλύπτει ὀλόκληρον τὴν πρώτην σελίδα.
Τιμὴ συνδρομῆς φρ. 3.

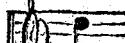
Γνησία ὁμερικανικὴ τυπογραφικὴ ΜΕ-
ΔΑΝΗ, ἀριστῆς ποιότητος πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖον τῆς Ἀθηναϊδός ὅδος Ἐρμοῦ
261. «Ἐκαστὸν κιβώτων περιέχον ὅκκ 1 καὶ 100 δράμαι
τιμᾶται ἀπὸ δραχμάς 3:80, 5:00, 6:30, 7:60, 10:10 καὶ
12:6 0, τὰ δὲ μεγαλύτερα ἀναλόγως.

ΓΡΙΦΟΣ 9.

Βούσις

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

τιής

νη

